

Ljubi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikrat. Gospod učitelj nam je povedal, da Vam otroci pošiljajo pisma, zlasti iz Rudnika. V šoli se učim še dobro. Nemško mi gre trdo in ravnotako tudi računstvo.

Z odličnim spoštovanjem

Andrej L o m b a r ,
učenec III. a razreda v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Andrej!

Prav je, da se tudi Ti oglašáš, čim več nas je, tem živahnejše je. Sami mladi, zdravi, veseli ljudje! Trda Ti gre z nemščino in računstvom, praviš. Seveda, vsak ni za vse! Ampak vztrajnost in volja premaga vse težave, tako bo tudi s Teboj! Vsak začetek je težak. Kdor pa ne obupa in ne popusti, dožene, kar se je namenil. Glej, da se to zgodi!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Jako sem se užalostila, ko sem dobila zadnjo številko „Zvončka“, ker je bil naslov narejen: učenka prvega razreda. Zakaj letos že hodim v drugi razred. Zatorej Vas prosim, da sporočite upravništvu „Zvončka“, da popravijo naslov. V šolo hodim jako rada, naša gospodična nas veliko lepega uči. Ko pridem iz šole domov, ponavljam, kar nas gospodična nauči. V naznanilu sem imela same prav dobre. Zato mi je dal ata v moj hranilnični nabiralnik, ki mi ga je v Krškem dobil, celih pet kron in mama pa eno. Drugo leto pojdem v Šmihel v samostan. Imam tudi sestrice Valčko in bratca Vinka. Vinko je že tudi začel letos v šolo hoditi. Sporočam Vam tudi, da nisem dobila dveh „Zvončkov“ in sicer pete in sedme številke.

V nadi, da mi kmalu odgovorite, Vas srčno pozdravlja

Minka B o n o v a na Raki.

Odgovor:

Ljuba Minka!

Najbolje bo, ako sama sporočiš upravništvu „Zvončka“ v Ljubljano, kar Ti ni všeč na naslovu. To lahko storiš z navadno dopisnico. Preverjen sem, da Ti gospod upravnik takoj ugotovi, ker nima namena žaliti svojih zvestih naročnic. Kadar ne prejmeš kake številke, reklamuj jo! To napraviš tako-le: Vzemi list papirja in napiši nanj: Naznanjam, da nisem prejela 5. in 7. številke. Podpis in kraj. — Potem list zgani, napiši na vrh besedo „Reklamacija“, zdolaj pa naslov: Upravništvo „Zvončka“ v Ljubljani. — Tako zganjeni in naslovljeni list oddaj na pošto, a nanj ni treba prilepiti znamke, ker so reklamacije proste poštnine.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Sedaj hodim že v IV. razred. Najbolje mi ugaja zgodovina in zemljepisje. Učila sem se iz zgodovine, kako so vladali mejni grofi v Kranju ter da je bilo mesto Kranj dvakrat zasedeno od Francozov. Čitala sem tudi o utrdbah izza turških časov. Tudi smemo biti ponosni Kranjčani na sloveče slov. pisatelje in pesnike. Vem tudi popisati Kamniške planine. Posebno poznam Kamniško sedlo in Nandetovo kočjo. Učimo se še več drugih predmetov. Čitam prav rada „Zvonček“, posebno pa mi ugaja Vaš kotiček. Jako mi je bila všeč povest o vrbi. Čitam tudi več drugih knjig. Moja mlajša sestra Ema, ki obiskuje III. razred, se uči prav pridno. Žal mi je, da ne moremo uživati več lepe prirode, bliža se nam še zima. Pa tudi zima nam prinese svoje veselje! — Željno pričakujem odgovora Vaša vdana

Mira Majdičeva.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Pač lepo je, da Te najbolj zanima zgodovina. Pravijo, da je zgodovina zrcalo in učiteljica človeštva. Ali mi moreš povedati, zakaj? Vem, da bi ustregla vsem koticarjem, ako jim o priliki poveš, zakaj smete biti Kranjčani ponosni na slovenske pesnike in pisatelje. Sedi in piši!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pisemce. Seznaniti se hočem z Vami. Rad čitam „Zvonček“ in posebno v njem Vaš kotichek. Prosim, da objavite to pisemce v „Zvončku“.

Pozdravlja Vas

Alojzij Vrčon,

učenec IV. oddelka ljudske šole v Dobravljah.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Ustrezam Tvoji prošnji: pisemce je objavljeno. — Zapomniti si moraš, da pišemo lastna imena z veliko začetno črko: torej Dobravlje, ne dobravlje, kakor si v naglici napisal Ti. Jaz sem to popravil, drugič boš pa sam!

*

Kralj Dionis ima kozja ušesa!

„Ti, Škrablova“ je nekoč zaklical učitelj v šoli 9 letni učenki, ki se je ravno igrala pod klopjo. „Povej, kaj sem ravno rekel! Najbrž imaš kozja ušesa kakor tisti kralj Dionis v jutrovi deželi. Popoldne povem o njem povest.“ Dolgo smo čakali na tisti trenutek, ko bomo z veseljem poslušali povest, a naposled je le prišel. Učitelj vzame v roko knjigo in prične:

V jutrovi deželi je živel kralj, ki je bil jako bogat, pa le eno napako je imel, namreč kozja ušesa. Kadar je šel na potovanje, si je ušesa tako prevezal, da nihče ni vedel prav nič o tem. Casih si je najel brivca ter ga dal potem umoriti, ker se je bal, da bi brivec vse ljudem povedal. Ko si je nekoč zopet najel brivca ter ga hotel potem umoriti, ga

pa brivec milo prosi, naj ga pusti pri življenju. Obljubiti mu je moral, da ne bo nikomur nič povedal. Kralj ga izpusti, a brivec se napoti k puščavniku in mu razodene ter ga prosi, da bi mu povedal, kako bi se rešil, da bi ljudem ne črnil besede o kozjih ušesih. Puščavnik mu reče: „Idi na polje ter izkopli tamkaj jamo, v jamo pa reci: Kralj Dionis ima kozja ušesa. Jamo lepo zagрни in pojdi domov.“ Brivec vse tako stori, kakor mu veli puščavnik. Nazadnje jamo zagrne in se vrne domov. Na polju na tistem mestu, kjer je kopal brivec jamo, je zrastel lep bezeg. Otroci so si iz njega delali piščalke. Pa vsaka piščalka poje: „Kralj Dionis ima kozja ušesa.“ Ko kralj to zasliši, se silno razsrdi in od žalosti umrje. Njegov grad pa še morda stoji dandanes. —

Tako konča učitelj svojo povest, a mi smo bili že skoro pozabili dihati, zato se globoko oddahnemo. To povest sem si potem zapisal v dimnik, in zdaj jo pa dragi čitatelji, napišem vam!

Janez Veronik.

